

Sygn. akt IV KK 309/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 grudnia 2022 r.,

w sprawie **P.W.**

skazanego z art. 258 § 3 k.k. i in.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 grudnia 2021 r.,

sygn. akt II AKa 407/21

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 25 stycznia 2021 r.,

sygn. akt III K 25/20

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 stycznia 2021 r. Sąd Okręgowy w Rybniku w sprawie o sygn. akt III K 25/20, uznał P.W. za winnego tego, że

1. w okresie od 2013 roku do września 2016 roku w L. i innych miejscowościach na terenie RP., także na terenie O. i innych miejscowości na terenie Królestwa Niderlandów działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z innymi dwoma ustalonymi osobami założył i z inną ustaloną osobą kierował zorganizowaną grupą, mającą na celu popełnianie przestępstw związanych z wytwarzaniem, przemytem,

handlem bronią palną i amunicją, wytwarzaniem, wewnątrzwspólnotowymi dostawami oraz obrotem znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wprowadzaniem do obrotu fałszywych banknotów Euro, wymuszaniem zwrotu wierzytelności, wprowadzaniem do obrotu bez wymaganego zezwolenia produktów leczniczych tj. za winnego czyn z art. 258 § 3 kk i za to na podstawie art. 258 § 3 kk wymierza mu karę 7 lat pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego P.W. przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstw opisanych w punkcie 1 wyroku w kwocie 239 495 złotych,
3. w bliżej nieokreślonym okresie od stycznia 2014 roku do dnia 2 listopada 2015 roku w K., Z., L. i w innych miejscach na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kierując wraz z inną ustaloną osobą grupą przestępczą, opisaną w punkcie 1 wyroku, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej bez wymaganego zezwolenia posiadał amunicję oraz posiadał i wyrabiał broń palną w ten sposób, że przerabiał broń alarmową (hukową) w sposób umożliwiający oddawanie strzałów z użyciem ostrej amunicji i tak przerobioną bronią i amunicją handlował lub usiłował handlować a to:
 - w lipcu 2014 roku po uprzednim nabyciu na terenie Słowacji 16 karabinów V. 58 kal. 7,62 x 39 mm wraz z 34 magazynkami i 16 kolbami, 5 pistoletów G. kal. 9 mm i 1 pistoletu G.1 kal. 9 mm oraz 500 sztuk amunicji kal. 7,62 x 39 mm, broń tę wwiózł na teren Rzeczypospolitej Polskiej i na terenie powiatu [...] wyrobił z niej broń palną w sposób opisany wyżej, a następnie polecił M.G. i G.O. przewiezienie tej broni i amunicji na teren Holandii celem dalszej odsprzedaży, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie kurierów przez niemieckie służby celne,
 - w okresie od wiosny 2014 do września 2015 roku po uprzednim nabyciu na terenie Słowacji 34 karabinków automatycznych typu C. wz. [...] oraz 5 pistoletów

maszynowych wz. [...]. S., broń tę wwiózł na teren Rzeczypospolitej Polskiej, przesyłając ją później w paczkach innej ustalonej osobie, celem umieszczenia w garażu nr [...] położonym w K. przy ul. [...], a następnie polecił nieustalonej osobie przewiezienie tej broni na teren Królestwa N. w celu jej dalszej sprzedaży przez członków zorganizowanej grupy przestępczej

- w okresie kwietnia - maja 2014 roku po uprzednim nabyciu na terenie Słowacji 15 pistoletów G., G.1 i C.. Kal. 9 mm, broń tę wwiózł na teren Rzeczypospolitej Polskiej wyrobił z niej wspólnie z inną ustaloną osobą broń palną, w sposób opisany wyżej a następnie polecił K.K. przewiezienie pistoletów na teren Królestwa N. w okolicy miejscowości O. w celu jej dalszej sprzedaży przez członków zorganizowanej grupy przestępczej,

- w okresie od stycznia 2014 roku do maja 2014 roku nabył od nieustalonej do chwili obecnej osoby na terenie Republiki Czeskiej 2880 sztuk amunicji kal. 7,62 x 39 mm wz. 1943 a następnie polecił R.W. przewiezienie jej na teren RP i zmagazynowanie celem sprzedaży, jednakże celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie R.W., przez policję,

- tj. za winnego przestępstwa z art. 263 § 1 i 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 263 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 oraz § 1 i § 3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 350 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych,

4. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego P.W. przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstw wymienionych w punkcie 3 wyroku w kwocie 68 880 złotych,
5. w okresie od połowy 2015 roku do dnia 2 czerwca 2016 roku działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1 wyroku, posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną i amunicję a to:

- w okresie od 10 sierpnia 2015 roku do dnia 21 listopada 2015 roku w B., w garażu przy ulicy [...] broń palną i amunicję w ilości 123 pistoletów maszynowych wzór [...] S., 73 karabinków automatycznych C. wzór [...], 5 pistoletów C. wzór [...], 1 karabinek Z. kal. 7,62 mm wzór [...], 1000 sztuk amunicji 7,65 B. produkcji czeskiej, 30 sztuk amunicji kal. 7,62 mm wzór 43 oraz 10 sztuk luf koloru srebrnego wraz z komorami nabojuowymi stanowiącymi istotną część broni palnej,

- w nieustalonym bliżej okresie czasu od połowy 2015 roku do dnia 2 czerwca 2016 roku w R. w garażu nr [...] przy ulicy [...] 25 sztuk amunicji 7,65 B. produkcji czeskiej tj. za winnego czynu z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierza mu karę 6 lat pozbawienia wolności,

6. w okresie czasu od dnia 8 lutego 2015 roku do września 2016 roku w R., R. i innych miastach na terenie RP, działając wspólnie z innymi ustalonymi osobami oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1 wyroku, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej bez wymaganego zezwolenia na prowadzenie apteki lub punktu aptecznego, prowadził wysyłkową sprzedaż produktów leczniczych - środków na potencję, w tym w dniu 24 lutego 2016 roku sprzedał w ten sposób 8 sztuk produktu leczniczego o nazwie handlowej K. za pośrednictwem sklepów internetowych pod domeną „[...]”, tj. za winnego czynu z art. 127a ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 127 a ust. 2 cyt. Ustawy w zw. z art. 65 § 1 kk wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 i § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych,
7. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego P.W. przepadek korzyści majątkowych uzyskanych z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 6 wyroku w kwocie 554.000 złotych,

8. w okresie od września 2014 roku do lutego 2015 roku w M. (woj. [...]) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1 wyroku, wbrew przepisom ustawy uprawiał konopie inne niż włókniste mogące dostarczyć znacznej ilości tego ziele, z którego wytworzył znaczną ilość środka odurzającego w postaci co najmniej 12 kg marihuany, tj. za winnego przestępstwa z art. 63 ust. 3 w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk wymierza mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych,
9. na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego P.W. przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w punkcie 8 wyroku w wysokości 89 500 złotych,
10. w sierpniu 2013 roku w W. przy ul. [...] działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci zapłaty kwoty 30 000 zł poprzez wybicie szyby we drzwiach jednego z pomieszczeń domu przy ul. [...] oraz poprzez uszkodzenie samochodu F. nr rej. [...] dokonał gwałtownego zamachu na mienie G. Z. czym usiłował doprowadzić go do zapłaty ww. kwoty tytułem fikcyjnego długu, jednak zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż pokrzywdzony uciekł i nie przekazał żadnej kwoty pieniędzy tj. za winnego czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierza mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 złotych,
11. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk w brzemieniu

obowiązującym do dnia 30.06.2015 roku w zw. z art. 4 § 1 kk połączył oskarżonemu P.W. orzeczone wobec niego w punktach 1,3,5, 6,8,10 kary pozbawienia wolności i wymierza mu jedną łączną karę 15 lat pozbawienia wolności oraz orzeczone wobec oskarżonego w punktach 3,6,8,10 kary grzywny i wymierzył mu jedną łączną karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki w kwocie 50 złotych.

Apelacje od wyroku złożył obrońca skazanego P.W. - adw. M.G.. Obrońca zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP i art. 6 EKPC poprzez niewyłączenie sędziego przewodniczącego składu orzekającego pomimo faktu, iż pomiędzy oskarżonym, a sędzią prowadzone jest od maja 2019 roku przed Sądem Okręgowym w Rybniku postępowanie cywilne, a która to okoliczność budzi poważną i uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego orzekającego w mniejszej sprawie,
2. Obrazę przepisów postępowania, to jest art. 413 § 2 pkt 1 kpk mającą wpływ na treść orzeczenia, a to czynu przypisanego oskarżonemu P.W. w pkt 1 poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na:
 - przyjęciu, iż oskarżony w ramach zorganizowanej grupy przestępczej dopuścił się czynów jednostkowych polegających na wewnątrzwspólnotowej dostawie środków odurzających oraz substancji psychotropowych, a także wprowadzaniu do obrotu fałszywych banknotów Euro podczas gdy, oskarżonemu nie postawiono zarzutów dotyczących przestępstw jednostkowych o takie przestępstwa,
 - przyjęciu, iż oskarżony działał z innymi dwoma ustalonymi osobami, a także założył i z inną ustaloną osobą kierował zorganizowaną grupą przestępczą, co nie pozwala na ustalenie osób z jakimi oskarżony współdziałał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto pozostaje w sprzeczności z ustaleniami Sądu I instancji zwanymi na str. 43 — 44 uzasadnienia wyroku, z

których to ustaleń wynika, iż zorganizowaną grupę założyli P.W., T.K. oraz K.B., a należeli do niej także R.W., R.W.1, R.M., P.B., K.K., A.S., M.G. oraz G.O.,

1. Błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegający na:

- przyjęciu, iż oskarżony P.W. zakładał i kierował zorganizowaną grupą przestępczą, co pozostaje w sprzeczności z treścią wyjaśnień oskarżonego, treścią zeznań T.K., a nadto z treścią zeznań R.M. oraz R.W., z których to wynika, iż nie było jednolitego kierownictwa, w postaci struktury pionowej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,
- braku ustalenia czasokresu działalności zorganizowanej grupy przestępczej, a także ustalenia składu osobowego grupy i czasokresu działalności poszczególnych osób wchodzących w jej skład, co pozostaje w sprzeczności z datami czynów przypisanych oskarżonemu, albowiem datą pierwszego chronologicznie czynu jest sierpień 2013 r, a nadto z wyjaśnieniami oskarżonego P.W. oraz zeznaniami świadka T.K., z których to jednoznacznie wynika, iż na przełomie czerwca lub lipca 2015 r. zaprzestali współpracy w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mająca wpływ na treść orzeczenia poprzez:

ustalenie, iż oskarżony P.W. kierował wykonaniem czynu zabronionego opisanego w pkt 6 wyrok podczas, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci wyjaśnień oskarżonego, częściowo zeznań świadka T.K. prowadzi do wniosku, iż oskarżony miał jedynie wiedzę odnośnie tego zdarzenia, a czyn ten wykraczał poza zakres działalności grupy przestępczej, która koncentrowała się na wytwarzaniu narkotyków oraz handlu bronią palną, a zatem wykraczała poza zakres porozumienia w ramach grupy przestępczej, a w konsekwencji zachowanie sprawców winno być potraktowane jako eksces o jakim stanowi art. 20 kk..

3. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk oraz 5 § 2 kpk, poprzez ich błędne zastosowanie, dowolną ocenę materiału dowodowego i rozstrzygnięcie pojawiających się w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a w szczególności

nienależytą ocenę dowodów w postaci ujawnionych śladów DNA oskarżonego zeznań świadka T.K., wyjaśnień oskarżonego, a także zeznań R.W. (czyn 5),

4. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 404 § 2 kpk. w zw. z art. 2 kpk. poprzez prowadzenie rozpraw}? w dalszym ciągu mimo wystąpienia kilku półrocznych okresów odroczenia oraz 9-cio miesięcznego okresu odroczenia rozprawy, co skutkowało naruszeniem zasady koncentracji materiału dowodowego,
5. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 192 § 2 kpk. poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy oskarżonego o przesłuchanie świadka T.K. z udziałem biegłego psychologa pomimo, iż leczył się on psychiatrycznie oraz odwykowo oraz nie była na ówczesnym etapie postępowania badany przez biegłych lekarzy psychologów, a depozycje świadka miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy,
6. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 424 § 1 pkt 1 kpk. w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, a także wy kroczenie poza zakres oskarżenia, polegające na przyjęciu za podstawę skazania okoliczności niezwiązanych z zarzutami przedstawionymi oskarżonemu, okoliczności związanych z czynami jednostkowymi, nadinterpretacji wszelkich dowodów w tym m.in. dokumentów krajów obcych, braku wyjaśnienia motywów rozstrzygnięcia, przyczyn uznania faktów za udowodnione oraz dowodów, na których Sąd Okręgowy' się oparł przy tych ustaleniach, braku oceny dowodów zeznań świadków w osobach O., D., G. (str. 46 uzasadnienia); świadek Z., S., S.1, P., dwa (str. 38 - przy ocenie wskazano na komentarz względem świadka płci damskiej, który' wy stępuje dopiero na stronie 39), B.B. oraz B.K. (str. 39 świadkach R., K., K.1(str. 39),
7. Obrazę przepisów postępowania, a to art. 424 § 1-3 kpk w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 6 ust. 1-3 EKPCz poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku na formularzu, o którym mowa w art. 99a § 1 kpk., która to forma narusza prawo strony do rzetelnego procesu, a sama treść

ww. uzasadnienia sporządzona przez Sąd Okręgowy pozostaje nieczytelna, niejasna, niewskazująca na prawdziwe motywy wydanego rozstrzygnięcia.

8. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenie, a to art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 kpk . poprzez bezzasadne nie uwzględnienie wniosków obrońców oskarżonego o dopuszczenie dowodu z dokumentów w postaci protokołów z eksperymentów procesowych przeprowadzonych na terenie Królestwa Niderlandów z udziałem oskarżonego P.W. w dniach 9-10 listopada 2017 roku w toku śledztwa zadekretowanego pod sygn. akt RSD [...], PK [...], a także z zapisów urządzeń rejestrujących zapis dźwięku i obrazu dokumentującego przeprowadzenie tych czynności pomimo, iż wykazywane okoliczności miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy' w zakresie wymiaru kary,
9. Rażąco niewspółmierność kary oraz środka karnego poprzez orzeczenie względem oskarżonego surowych jednostkowych kar i w konsekwencji łącznej kary pozbawienia wolności, czego nie uzasadniają dyrektywy przewidziane w art. 53 k.k., będącej jednocześnie efektem przekroczenia przez Sąd Okręgowy granicy sędziowskiej swobody przy jej kształtowaniu, poprzez w szczególności:
 - a) niepopartą konkretnymi okolicznościami ocenę zachowania oskarżonego jako „cynicznego”, a jego postawę w trakcie procesu jako niewskazującą na uczucie skruchy i żalu;
 - b) przyjęcie, iż z broni objętej aktem oskarżenia zginęli ludzie i była wykorzystana w strzelaninach, która to okoliczność ma uzasadniać surowość wymierzonej oskarżonemu karę, podczas gdy ww. ustalenia Sądu Okręgowego pozostają dalece dowolne, a tak czasookres ww. zdarzeń, jak i rodzaj broni, nie zgadza się z zarzutami skierowanymi względem oskarżonego,
 - c) przyjęcie, iż kary wymierzone innym rzekomym uczestnikom grupy, skazanym przez inne sądy w odrębnych postępowaniach, uzasadniają surowość wymierzonej oskarżonemu kary' (najsurowszej z porównywanych) i wskazują na jej proporcjonalność względem czynów, których oskarżony miał się dopuścić oraz ich społecznej szkodliwości,

podczas gdy Sąd Okręgowy} poza wymiarem kar powołanych osób, nie porównał żadnych innych jej cech i motywów ich wymierzenia, jak i warunków sprawców tj. ilość czynów, charakter czynów, dotychczasowa karalność, postawa sprawcy etc.,

- d) pominięcie ustaleń, a to w postaci właściwości i warunków osobistych sprawcy, czy sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa;

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach wniósł również obrońca P.W. – adw. M. B., zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a mianowicie:

1. art. 410 k.p.k. poprzez wybiórczą ocenę całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego P.W. i zeznań świadka T.K. oraz świadka R.W., z których wynika, odmienny od ustalonego przez Sąd I instancji czasookres funkcjonowania grupy przestępczej i jej skład osobowy,

2. art. 7 k.p.k. poprzez uznanie dowodu z zeznań świadka T.K. za wiarygodny w całości, w sytuacji gdy świadek w toku postępowania zmieniał prezentowaną wersję wydarzeń, kreując ją każdorazowo w sposób dla siebie korzystny, przedstawiane przez świadka okoliczności nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym przeprowadzonym w toku niniejszego postępowania, a nadto gdy świadek przez wiele lat był uzależniony od alkoholu i narkotyków, wobec czego relację tego świadka należało ocenić ostrożnie i odmówić jej wiarygodności,

3. art. 4 i 410 kpk. poprzez wybiórczą ocenę dowodu z zeznań świadka Tomasza Kielkowskiego, polegającą na pominięciu przedstawianych przez ww. świadka, a korzystnych dla oskarżonego okoliczności, pomimo przyznania przez Sąd I instancji waloru wiarygodności całości relacji ww. świadka, a to:

1) okoliczności, że świadek i oskarżony P.W. swoją wspólną działalność zakończyli w czerwcu lub na przełomie czerwca i lipca 2015 r.,

- 2) okoliczność, że R.W. równolegle do zleceń wykonywanych dla P.W. i T.K., na własną rękę sprowadzał broń, która była przechowywana w jednym z garaży położonych w B.,
- 3) okoliczność, że wprowadzanie do obrotu środków farmakologicznych w ramach sklepu internetowego K., było dokonywane wyłącznie przez T.K. i P.W., a jako takie znajdowało się poza zakresem działalności grupy przestępczej,
- 4 art. 4 i 410 kpk poprzez wybiórczą ocenę dowodu z zeznań świadka J.S. polegającą na pominięciu okoliczności korzystnych dla oskarżonego P.W., a to okoliczności świadczących o wynajęciu garażu przy ul [...] w B. przez R.W. niebędącego członkiem grupy przestępczej, w dodatku w okresie po jej rozwiązaniu,
- 5.art. 7 kpk. poprzez dowolną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego, i uznaniu tego dowodu za niewiarygodny w części, w której oskarżony zaprzeczał kierowaniu grupą przestępczą, podczas gdy w toku postępowania oskarżony zdecydował się przedstawić faktyczny przebieg wydarzeń związanych ze swoją działalnością przestępczą i pomimo świadomości co do możliwości zaostreżenia reakcji karnej w stosunku do niego przedstawił Sądowi I instancji istotne okoliczności dotyczące działań swoich i osób z nim współdziałających, wobec czego całość jego relacji należało uznać za wiarygodną,
6. art 4 i 410 kpk poprzez dowolną i wybiórczą ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego, polegającą na pominięciu wskazywanych przez oskarżonego okoliczności, a to:
 - 1) okoliczności, że to także T.K. organizował przewóz broni ze Słowacji do Polski, a następnie także dalej na teren Holandii,
 - 2) okoliczności, że grupa przestępcza nie miała ustalonej struktury i hierarchii, jej skład osobowy był zmienny, a każdy z jej członków działał swobodnie, wobec czego niemożliwe jest przypisanie komukolwiek kierownictwa nad jej działaniem;
7. art. 4 i 410 kpk. poprzez wybiórczą ocenę dowodu z zeznań świadka R.W. polegającą na pominięciu okoliczności korzystnych dla oskarżonego P.W., a to okoliczności, że zlecenia dla P.W. i T.K. wykonywał on jak zewnętrzna firma, wobec czego nie był on członkiem zorganizowanej grupy przestępczej,

8. art. 7 kpk. poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę dowodu z zeznań świadka G.Z., skutkującą uznaniem zeznań tego świadka za wiarygodne w części, w której świadek wskazywał na możliwość zatrzymania zaliczki w przypadku odstąpienia do umowy przez kupującego, w przypadku, gdy z zeznań tego świadka, ja również z zeznań świadka T.K. i wyjaśnień oskarżonego P.W., jednoznacznie wynikało, że kwota uiszczona przez M.G. na poczet zawartej umowy sprzedaży nieruchomości stanowiła zadatek, a nie zaliczkę, wobec czego po stronie G.Z. istniało zobowiązanie pieniężne w kwocie odpowiadającej kwocie zadatku danego mu przy zawarciu ww. umowy, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego ustalenia stanu faktycznego przedmiotowej sprawy,

9. art 4 k.p.k. poprzez wybiórczą ocenę dowodu z zeznań świadka G.O. i pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść skarżonego, a to że G.O. nie miał świadomości co do funkcjonowania grupy przestępczej, jak również dokładnej wiedzy na temat przedmiotów transportowanych przez M.G., a przede wszystkim, że świadek nie znał oskarżonego, w konsekwencji czego Sąd I instancji poczynił nieprawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie zlecenia przez oskarżonego P.W. G.O. przemytu broni na teren Holandii,

10.art. 170 § 1 pkt 2, 3, i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

- 1) informacji [...] Wydziału Zamiejscowego Departamentu Do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej jakie czynności procesowe były w toku prowadzonego przeciwko P. W. śledztwa realizowane na terenie Królestwa Niderlandów jacy Prokuratorzy lub funkcjonariusze organów ścigania / ze strony polskiej i holenderskiej / brali w nich udział, oraz jakie protokoły dokumentujące przebieg tych czynności zostały sporządzone,
- 2) informacji Centralnego Biura Śledczego Policji w W. jakie czynności procesowe były w toku prowadzonego przez [...] Wydział Zamiejscowy Departamentu Do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej przeciwko P. W. śledztwa realizowane na terenie Królestwa Niderlandów jacy prokuratorzy lub funkcjonariusze organów ścigania / ze strony polskiej i

holenderskiej / brali w nich udział, oraz jakie protokoły / w tym z zapisem obrazu i dźwięku / dokumentujące przebieg tych czynności zostały sporządzone,

3) informacji właściwych organów śledczych na terenie Królestwa N. jakie czynności procesowe były w toku prowadzonego przez [...] Wydział Zamiejscowy Departamentu Do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej przeciwko P. W. śledztwa realizowane na terenie Królestwa Niderlandów jacy prokuratorzy lub funkcjonariusze organów ścigania / ze strony polskiej i holenderskiej / brali w nich udział, oraz jakie protokoły / w tym z zapisem obrazu i dźwięku / dokumentujące przebieg tych czynności zostały sporządzone,

4) opinii jaką oskarżony P.W. posiada w aresztach śledczych zakładach karnych, w których przebywał w związku ze stosowaniem środków zapobiegawczych,

jako mających wykazać okoliczności, które nie mają znaczenia dla dokonania ustaleń faktycznych związanych z przebiegiem zarzucanych oskarżonemu czynów, okoliczności niemających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a nadto także jako zmierzających do przedłużenia toczącego się postępowania, w sytuacji gdy przeprowadzenie ww. dowodów miało na celu wykazanie właściwej postawy P.W., który podczas czynności procesowych na terenie Królestwa Niderlandów obszernie miał opisywać proceder handlu bronią i w pełni współpracować z organami ścigania, jak również zawarcia porozumienia z prowadzącym śledztwo Prokuratorem w przedmiocie ustalonej kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności za zarzucone czyny, a nadto także sposobu zachowania się oskarżonego po popełnieniu przez niego zarzucanego mu czynu zabronionego, co winno istotnie wpłynąć na czynienie ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, jak też na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego.

11. art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez wadliwe skonstruowanie uzasadnienia zaskarżonego wyroku, co w konsekwencji uniemożliwia rekonstrukcję procesu myślowo-decyzyjnego dokonanego przez Sąd I instancji w toku wyrokowania, a ostatecznie także podjętej przez Sąd decyzji;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę:

1. poprzez przyjęcie, że w ramach grupy przestępczej istniała struktura kierownicza, w której P.W. uczestniczył, w sytuacji gdy skład tej grupy nie był stały; zaś osoby działające w jej ramach charakteryzowały się dużą swobodą działania i niezależnością od pozostałych jej członków, a nadto także podejmowały działania przestępcze na własną rękę, bez uprzedniej konsultacji z jej poszczególnymi członkami,
2. poprzez nieustalenie dokładnego czasookresu działania grupy przestępczej i jej składu osobowego w poszczególnych okresach jej funkcjonowania, co doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, że wszelkie czyny zabronione zarzucane oskarżonemu były popełniane w ramach tej grupy, podczas gdy na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób wywnioskować które osoby brały udział w jej działalności w poszczególnych okresach, a w konsekwencji czy działania te były podejmowane w ramach grupy, czy poza zakresem jej działalności,
3. poprzez przyjęcie, że grupa przestępcza, w ramach której działał oskarżony zajmowała się m.in. wprowadzaniem do obrotu fałszywych banknotów Euro i wprowadzaniem do obrotu bez wymaganego zezwolenia produktów leczniczych, podczas gdy ze zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności z wyjaśnień oskarżonego P.W. i zeznań świadka T. K., jednoznacznie wynika, że czynności te były dokonywane poza zainteresowaniem grupy przestępczej, samodzielnie przez każdą z ww. osób, a nadto gdy wprowadzanie do obrotu fałszywych banknotów Euro przez T.K. miało nastąpić po zakończeniu działalności przez tą grupę przestępczą,
4. poprzez przyjęcie, że w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oskarżony posiadał broń i amunicję zlokalizowaną w garażu przy ul. [...] w B., podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym w szczególności zeznań świadka T.K., świadka J.S. i wyjaśnień P.W. wynika, iż oskarżony w tym garażu nigdy nie przebywał i nie wiedział o składowanej w nim broni.

5. poprzez przyjęcie, że P.W. i T.K. wspólnie podjęli decyzję o siłowym odzyskaniu od G.Z. pieniędzy w kwocie 30.000 zł, podczas gdy to T.K. dążył do bezprawnego zwrotu należności,
6. poprzez zaniechanie czynienia ustaleń w zakresie istnienia wierzytelności względem G.Z., pomimo charakteru prawnego zadatku, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego zakwalifikowania zachowania opisanego w pkt. 10 wyroku jako czynu art. 282 k.k., w sytuacji gdy czyn ten należało zakwalifikować jako wypełniający znamiona czynu opisanego w art. 191 k.k.,
7. poprzez przyjęcie istnienia po stronie oskarżonego P.W. zamiaru dokonania przez oskarżonego, działającego w ramach zorganizowanej grupy, przestępstwa wymuszenia rozbójniczego wskazanego w art. 282 k.k., podczas gdy z uwagi na istnienie zobowiązania G.Z. względem grupy przestępczej, jak również z uwagi na zamiar odzyskania tej wierzytelności przez T.K., czyn ten można było zakwalifikować wyłącznie jako wypełniający znamiona art 191 § 2 k.k.,
8. poprzez przyjęcie, że oskarżony kierował wymuszeniem na G.Z. zwrotu należności pieniężnej, w sytuacji gdy P.W. sprzeciwiał się takiemu rozwiązaniu,
9. poprzez przyjęcie, że oskarżony P.W. polecił M.G. i G.O. przewiezienie broni i amunicji na teren Holandii celem ich dalszej odsprzedaży, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego P.W., oraz zeznań świadków M.G. i G.O. wynika, że G.O. nie miał wiedzy na temat funkcjonowania grupy przestępczej, jak również co do przedmiotów transportowanych przez M.G., zaś z oskarżonym P.W. G.O. nigdy nie rozmawiał,
10. przyjęcie, że działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oskarżony P.W. nabył od nieustalonej osoby na terenie Republiki Czeskiej 2.880 sztuk amunicji, a następnie polecił R.W. przewiezienie jej na teren RP i zmagazynowanie celem dalszej odsprzedaży, podczas gdy w okresie objętym zarzutem aktu oskarżenia, tj. od października 2015 r do 02 listopada 2015 r grupa przestępcza już nie istniała;

III. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego polegającą na naruszeniu zasady indywidualizacji kary wyrażonej w art 55 kk i niedostatecznym rozważeniu poszczególnych dyrektyw wymiaru kary wskazanych w art. 53 kk., jak również pominięcie szeregu okoliczności łagodzących, przy jednoczesnym powzięciu za podstawę wymiaru kary okoliczności nieudowodnionych w toku postępowania i nieobjętych zakresem zarzutów stawianych oskarżonemu, co skutkowało wymierzeniem oskarżonemu rażąco surowych kar jednostkowych za poszczególne czyny, jak również rażąco surowej, najwyższej możliwej do orzeczenia, kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności, w sytuacji gdy prawidłowa ocena wszystkich okoliczności towarzyszących popełnieniu przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, w szczególności zachowanie oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego, szeroka współpraca z organami wymiaru sprawiedliwości, zachowanie oskarżonego w warunkach izolacji jak również uprzednia niekaralność oskarżonego winny przemawiać za orzeczeniem względem oskarżonego kary łagodniejszej.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie o SYGN. AKT II AKa 407/21 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

W pkt 1 sentencji wyroku obniżył wymierzoną oskarżonemu P.W. w punkcie 1 karę pozbawienia wolności do lat 5, wymierzoną w punkcie 3 karę pozbawienia wolności do lat 8, a wymierzoną w punkcie 10 karę pozbawienia wolności do lat 2. W pkt 2 sentencji wyroku uchylił orzeczone w punkcie 11 wobec oskarżonego P.W. kary łączne pozbawienia wolności i na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w związku z art. 4 § 1 kk. Wymierzył P.W. karę łączną 10 lat pozbawienia wolności, w pkt 3 uchylił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 19 wyroku i na mocy art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu P.W. na poczet orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 września 2016 roku godz. 13:04 do dnia 21 grudnia 2021 roku, w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od ww. wyroku wniosła obrońca skazanego - adw. J.K.. Obrońca zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła:

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 60 § 3 kk poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy względem skazanego wystąpiły przesłanki jego zastosowania, albowiem skazany współpracował z organami ścigania, ujawnił przestępstwa i osoby uczestniczące w ich popełnieniu, o których organy ścigania w tamtym okresie nie miały wiedzy oraz jego zeznania doprowadziły do skazania osób uczestniczących w przestępczym procederze,
2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 439 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 41 kpk w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 6 EKPC poprzez niewyłączenie sędziego przewodniczącego składu orzekającego, mimo iż pomiędzy sędzią, a skazanym prowadzone jest postępowanie cywilne przed Sądem Okręgowym w Katowicach bezpośrednio związane z przedmiotowym postępowaniem, co budzi uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności Sądu orzekającego, a co za tym idzie uzasadniające jego wyłączenie od rozpoznania sprawy, tym bardziej, iż sam sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku wskazuje na stronniczość sądu meriti w zakresie określenia braku chociażby poczucia żalu przez skazanego P.W., co konwalidował dopiero sąd II instancji;
3. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 192 § 2 kpk poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o przesłuchanie świadka T. K. w obecności biegłego psychologa, a to z uwagi na podnoszone kwestie związane z uzależnieniem świadka od substancji psychoaktywnych oraz leczeniu psychiatrycznemu odbytemu w przeszłości, co biorąc pod uwagę, iż świadek jest jednym z kluczowych świadków oskarżenia winno mieć bezsprzecznie miejsce, aby potwierdzić wiarygodność świadka, wbrew bowiem stanowisku Sądów rozpatrujących sprawę, samo przeświadczenie Sądu co do stanu psychicznego świadka nie świadczy o tym, że świadek nie ma zaburzeń, skłonności do konfabulacji, etc., tym bardziej iż świadek jest w konflikcie ze skazanym z uwagi na jego pierwotną współpracę z organami ścigania, a także odpowiadając na pytania zadawane przez

skazanego P.W. zmieniał treść swoich zeznań na zbieżne z wyjaśnieniami skazanego;

4. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 170 § 1 pkt 2, 3, i 5 k.p.k. poprzez bezzasadne nieuwzględnienie wniosków obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z dokumentacji w postaci protokołów z eksperymentów procesowych przeprowadzonych na terenie Królestwa Niderlandów z udziałem skazanego P.W., a także zapisów urządzeń rejestrujących przeprowadzenie tych czynności, pomimo iż okoliczności te miały szczególne znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, w tym ewentualnego zastosowania przez Sąd orzekający dobrodziejstwa z art. art. 60 § 3 kk;
5. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, a to art. 7 kpk polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień skazanego P.W. i przesłuchanych w toku postępowania świadków m. in. T.K., którzy wyrażanie wskazali, iż grupa przestała istnieć w 2014, a nie jak przyjął Sad I i II instancji w 2016 r., a także iż oskarżony miał dopuścić się przestępstwa nielegalnego posiadania 202 sztuk broni i amunicji zdeponowanej w B. na ul. [...], podczas gdy nie tylko skazany, ale również wszyscy świadkowie – także T.K. podali, że P.W. nigdy nie był w tym garażu, nie uczestniczył w żaden sposób w nabyciu zdeponowanej tam broni i amunicji oraz finalnie nie uzyskał z tego tytułu żadnej gratyfikacji, zatem brak było jakichkolwiek podstaw do przyjęcia winy skazanego w odniesieniu do tego zarzutu, w szczególności w związku z tym, że w innym postępowaniu sprawcy zostali za to prawomocnie skazani, a rzekoma grupa do której należał skazany już nie istniała;
6. błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść zaskrzonego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że grupa przestępcza do której należał skazany P.W. istniała do 2016 r., podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że P.W. w lipcu 2015 r. przestał być członkiem grupy przestępczej;

7. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na uznaniu winy skazanego P.W. w zakresie czynu opisanego w pkt. 6, tj. przyjęcia iż uczestniczył w procederze nielegalnego posiadania broni w B. przy ul. [...] w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, mimo braku potwierdzających ten fakt dowodów, w szczególności zeznań na korzyść skazanego świadków m.in. K. oraz wyjaśnienia skazanego, którzy wyraźnie wskazali, że zakończyli współpracę najpóźniej w lipcu 2015r, zaś czyn zarzucany skazanemu obejmuje rok 2016;

Obrońca – adw. J. K. wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach o sygn. akt II AKa 407/21 oraz wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku o sygn. akt III K 25/20 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się oczywiście bezzasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego. Od orzeczenia bowiem sądu odwoławczego przysługuje wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Tym samym zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, niedopuszczalne jest w kasacji skuteczne kierowanie zarzutów przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem ponowna kontrola orzeczenia sądu *meriti*, a więc rozpoznawanie kolejny raz zarzutów stawianych temu rozstrzygnięciu. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. W orzecznictwie Sądy Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym możliwe jest powtórzenie w kasacji zarzutów wywiedzionych uprzednio w apelacji w

przypadku wystąpienia tzw. efektu przeniesienia, czyli sytuacji kiedy sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, jednak w takim wypadku skarżący musi w kasacji sformułować zarzut dotyczący wadliwego procedowania instancji odwoławczej, w następstwie którego doszło do przeniknięcia uchybienia sądu *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że analiza zarzutów sformułowanych w kasacji prowadzi do wniosku, że są one, w znacznej części powtórzeniem zarzutów apelacyjnych w zakresie w jakim dotyczą niewyłączenia sędziego przewodniczącego składu orzekającego (zarzut z pkt 2 kasacji), naruszenia art. 192 § 2 kpk poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy o przeprowadzenie przesłuchania świadka T.K. w obecności biegłego psychologa (zarzut z pkt 3 kasacji), naruszenia art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 kpk nieuwzględnienie wniosków dowodowych obrońcy skazanego (zarzut 4 kasacji).

Sąd Apelacyjny w Katowicach w treści uzasadnienia zakażonego wyroku w sposób wnikliwy odniósł się do tożsamyh treściowo zarzutów, sformułowanych w apelacjach, wskazując w pierwszej kolejności, że nie stanowi podstawy wyłączenia sędziego sama podejrzliwość strony czy utrata wiary w bezstronność sędziego zaś samo wystąpienie przez stronę postępowania z powództwem cywilnym przeciwko osobie sędziego nie może stanowić podstawy do wyłączenia w trybie art. 41 § 1 kpk. Sąd odwoławczy również w sposób wyczerpujący odniósł się do zarzutu naruszenia art. 170 § 1 pkt 2,3 i 5 kpk i art. 192 kpk. Zdaniem Sady Najwyższego, nie ma potrzeby przypominania prawidłowej i obszernej argumentacji Sądu ad quem wystarczającym będzie odesłanie do uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach, w omawianym zakresie.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 7 kpk (zarzut z pkt 4 kasacji) polegający na dokonaniu zdaniem skarżącego dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w zakresie w jakim ocena ta doprowadziła do ustalenia czasookresu działania grupy przestępczej i nielegalnego posiadania przez skazanego 202 sztuk broni i amunicji zdeponowanej w B. przy ul. [...]. W ocenie Sądu Najwyższego, stanowisko autora kasacji stanowi jedynie polemikę ze skontrolowaną i obszernie omówioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, oceną dowodów. Nie jest

wystarczającym do uznania zasadności zarzutu kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Na marginesie wskazać należy, że Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć art. 7 k.p.k., jako, że sam żadnych dowodów nie przeprowadzał, a więc nie dokonywał również ich oceny, lecz kontrolował jedynie orzeczenie Sądu Okręgowego w omawianym zakresie, przy czym skarżąca nie podniosła przy tym zarzutu obrazy art. 433 § 2 k.p.k., a dotyczącego kontroli instancyjnej.

W zakresie zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych (zarzut z pkt 6 i 7 kasacji) to wskazać należy, że zamknięty katalog podstaw kasacyjnych wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. nie obejmuje tego rodzaju możliwych do postawienia zarzutów. Wobec powyższego, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony przeprowadzać w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolować prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych. Dodatkowo zarzut błędu w ustaleniach faktycznych był już przedmiotem kontroli sądu odwoławczego, a Sąd Apelacyjny w Katowicach szeroko odniósł się do tego zarzutu w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do zarzutu niezastosowania art. 60 § 3 kk wskazać należy, że na etapie postępowania przed Sądem Apelacyjnym został podniesiony zarzut rażącej niewspółmierności kary, którego częściowe uwzględnienie doprowadziło do obniżania kar jednostkowych wymierzonych skazanemu, a w konsekwencji kary łącznej do 10 lat pozbawienia wolności. Obrońca w apelacji od zaskarżonego wyroku, nie zarzucał obrazy prawa materialnego tj. przepisu art. 60 § 3 kk formułując go dopiero w kasacji. Sąd Apelacyjny w Katowicach dokonał jedynie kontroli wyroku Sądu I instancji z perspektywy zarzutów apelacji. Na gruncie okoliczności przedmiotowej sprawy zarzut ten uznać należało za chybiony. Naruszenie art. 60 § 3 kk może mieć bowiem miejsce w sytuacji, w której Sąd ustaliłby, że oskarżony ujawnił wobec organu ścigania informacje dotyczące osób współdziałających w przestępstwie oraz istotne okoliczności jego popełnienia, i - pomimo tego ustalenia - nie zastosowałby unormowania art. 60 § 3 k.k. Tymczasem, Sąd *meriti* nie dokonał w sprawie takich ustaleń, stąd brak było

rozważań w tym kierunku. W tym miejscu zważyć należy, że w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły przesłanki do zastosowania art. 60 § 3 kk. Jak wynika bowiem z orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie jest możliwe skorzystanie z instytucji z art. 60 § 3 kk, w przypadku złożenia wyjaśnień, choćby obszernych, które nawet w znacznej części stanowią podstawę ustaleń faktycznych, gdy wyjaśnienia te nie są w całości są prawdziwe, a także gdy wiedza, jaką posiada oskarżony jest udostępniana organom ścigania w zależności od zmieniającej się jego sytuacji procesowej (*tak postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., sygn. akt II K 290/20*). Podkreślić również należy, że z treści uzasadnienia zaskarżanego wyroku wynika, że uwzględniając zarzut rażącej niewspółmierności kary Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę zachowanie się skazanego po popełnieniu czynów zabronionych oraz współpracę z organami wymiaru sprawiedliwości oraz okoliczność, że skazany w znacznej mierze przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono zaś na podstawie art. 624 §1 k.p.k. uznając, że istnieją podstawy do zwolnienia P.W. od uiszczenia tych kosztów.

[as]

l.n